

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

13 декември 2018 година *

„Преюдициално запитване — Съдебно сътрудничество по наказателноправни въпроси — Рамково решение 2002/584/ПВР — Европейска заповед за арест — Член 4, точка 6 — Случай, при който изпълнението на европейска заповед за арест може да бъде отказано — Престъпление, за което в издаващата държава членка е наложено наказание лишаване от свобода, а в изпълняващата държава членка се предвижда само наказание глоба“

По дело C-514/17

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Cour d'appel de Liège (Белгия) с акт от 3 август 2017 г., постъпил в Съда на 23 август 2017 г., в производството за изпълнение на европейска заповед за арест, издадена срещу

Marin-Simion Sut,

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: R. Silva de Lapuerta (докладчик), заместник-председател, изпълняващ функцията на председател на първи състав, J.-C. Bonichot, Ал. Арабаджиев, C. G. Fernlund и S. Rodin, съдии,

генерален адвокат: Y. Bot,

секретар: M. Ferreira, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 21 юни 2018 г.,

като има предвид становищата, представени:

- за г-н Sut, от R. Destexhe, адвокат,
- за белгийското правителство, от C. Van Lul, C. Pochet и J.-C. Halleux, в качеството на представители, подпомагани от J. Maggio, експерт,
- за германското правителство, от T. Henze и J. Möller, в качеството на представители,
- за испанското правителство, от M. J. García-Valdecasas Dorrego, в качеството на представител,
- за нидерландското правителство, от M. Bulterman и J. Langer, в качеството на представители,
- за австрийското правителство, от C. Pesendorfer, в качеството на представител,

* Език на производството: френски.

- за румънското правителство, от С.-R. Canțâr, E. Gane, R.-M. Mangu и L. Lițu, в качеството на представители,
- за Европейската комисия, от R. Troosters и S. Grünheid, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 6 септември 2018 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 4, точка 6 от Рамково решение 2002/584/ПВР на Съвета от 13 юни 2002 година относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите членки (ОВ L 190, 2002 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 6, стр. 3), изменено с Рамково решение 2009/299/ПВР на Съвета от 26 февруари 2009 г. (ОВ L 81, 2009 г., стр. 24) (наричано по-нататък „Рамково решение 2002/584“).
- 2 Преюдициалното запитване е отправено във връзка с изпълнението в Белгия на европейска заповед за арест, издадена на 26 август 2011 г. от румънските органи срещу г-н Marin-Simion Sut.

Правна уредба

Право на Съюза

Рамково решение 2002/584

- 3 Съображения 5, 6 и 10 от Рамково решение 2002/584 гласят следното:

„(5) Целта за превръщане на Съюза в пространство на свобода, сигурност и правосъдие изисква премахване на екстрадицията между държавите членки и заместването ѝ със система за предаване между съдебните органи. Освен това въвеждането на нова опростена процедура за предаване на осъдени или заподозрени лица за изтърпяване на наказание или за наказателно преследване дава възможност за премахване на сложността и евентуалното забавяне, присъщо на настоящата процедура по екстрадиция. Преобладаващите до момента традиционни отношения на сътрудничество между държавите членки трябва да бъдат заменени от система на свободно движение на съдебни решения по наказателни дела, обхващащи едновременно предварителни и окончателни решения в рамките на пространство на свобода, сигурност и правосъдие.

(6) Европейската заповед за арест съгласно настоящото рамково решение е първата конкретна мярка в областта на наказателното право, която прилага принципа за взаимно признаване, който Европейският съвет определя като „крайъгълния камък“ на съдебното сътрудничество.

[...]

(10) Механизмът на европейската заповед за арест се основава на високо равнище на поверителност между държавите членки. [...]

- 4 Член 1 от това Рамково решение, озаглавен „Определение на понятието европейска заповед за арест и задължение за изпълнението ѝ“, предвижда в параграфи 1 и 2:

„1. Европейската заповед за арест е съдебно решение, което е издадено от държава членка, с оглед задържане и предаване [от] друга държава членка на издирвано лице, с цел наказателно преследване или изпълнение на присъда за лишаване от свобода или на мярка, изискваща задържане.

2. Държавите членки следва да изпълнят всяка европейска заповед за арест въз основа на принципите на взаимното признаване и в съответствие с разпоредбите на настоящото рамково решение“.

- 5 В член 3 от посоченото рамково решение са изброени три „[с]луча[я], при които не се допуска изпълнение на европейска заповед за арест“.

- 6 В член 4 от същото рамково решение, озаглавен „Случаи, при които изпълнението на европейска заповед за арест може да бъде отказано“, посочените случаи са изброени в седем точки. В това отношение точка 6 от този член предвижда:

„Изпълняващият съдебен орган може да откаже да изпълни европейска заповед за арест:

[...]

- б) когато европейската заповед за арест е издадена с оглед изпълнение на присъда за лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане и издирваното лице се намира или е гражданин или пребиваващ в изпълняващата страна, а същата поема изпълнението на присъдата или мярката, изискваща задържане съгласно националното си право;“.

- 7 Член 5 от Рамково решение 2002/584, озаглавен „Гаранции, предоставени от издаващата държава членка, в особени случаи“, предвижда:

„Съгласно законодателството на изпълняващата държава членка изпълнението на европейската заповед за арест от изпълняващия съдебен орган може да бъде обвързано от следните условия:

[...]

- 3) когато лицето, обект на европейска заповед за арест с оглед провеждане на наказателно производство, е гражданин или пребиваващ в изпълняващата държава членка, предаване може да се извърши, при условие че то, след като бъде изслушано, бъде върнато в изпълняващата държава членка, за да изтърпи наложеното наказание лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане в издаващата държава членка;“.

Рамково решение 2008/909

- 8 Съображение 12 от Рамково решение 2008/909/ПВР на Съвета от 27 ноември 2008 година за прилагане на принципа за взаимно признаване към съдебни решения по наказателни дела, с които се налагат наказания лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода,

за целите на тяхното изпълнение в Европейския съюз (ОВ L 327, 2008 г., стр. 27), изменено с Рамково решение 2009/299/ПВР на Съвета от 26 февруари 2009 г. (ОВ L 81, 2009 г., стр. 24) (наричано по-нататък „Рамково решение 2008/909“) гласи:

„Настоящото рамково решение следва също така да се прилага, *mutatis mutandis*, и към изпълнението на наказания в случаите по член 4, параграф 6 и член 5, параграф 3 от Рамково решение [2002/584]. Това означава, *inter alia*, че без да засяга това рамково решение, изпълняващата държава може да провери наличието на основание за отказ от признаване и изпълнение съгласно член 9 от настоящото рамково решение [...], като условие за признаването и изпълнението на съдебното решение, за да се прецени дали лицето да бъде предадено или да се изпълни наказанието в случаите по член 4, параграф 6 от Рамково решение [2002/584]“.

- 9 Според член 25 от Рамково решение 2008/909 „[б]ез да се засягат разпоредбите на Рамково решение [2002/584], разпоредбите на настоящото рамково решение се прилагат *mutatis mutandis*, доколкото са съвместими с разпоредбите на това рамково решение, към изпълнението на наказанията в случаи, когато държава членка се задължава да изпълни наказание съгласно член 4, параграф 6 от това рамково решение, или когато, действайки съгласно член 5, параграф 3 от това рамково решение, тя е поставила условие за последващо връщане на осъденото лице в съответната държава за изтърпяване на наказанието, за да се избегне възможността съответното лице да остане ненаказано“.

Белгийското право

- 10 Член 6, точка 4 от Закона от 19 декември 2003 г. за европейската заповед за арест (*Moniteur Belge* от 2 декември 2013 г., наричан по-нататък „Белгийският закон за европейската заповед за арест“), с който в белгийското право е транспониран член 4, точка 6 от Рамково решение 2002/584, гласи, че изпълнението може да бъде отказано, „когато европейската заповед за арест е издадена с оглед изпълнение на присъда за лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане, когато съответното лице е белгийски гражданин или пребиваващ в Белгия, а компетентните белгийски органи поемат изпълнението на присъдата или мярката, изискваща задържане съгласно белгийския закон“.
- 11 В Закон от 15 май 2012 г. за прилагане на принципа на взаимното признаване на присъдите или мерките, изискващи задържане, приети в държава — членка на Европейския съюз (*Moniteur Belge* от 8 юни 2012 г., наричан по-нататък „Законът от 15 май 2012 г.“), с който в белгийското право е транспонирано Рамково решение 2008/909, е предвидена възможност за адаптиране на присъдата, ако нейният срок или естество са несъвместими с белгийското право. Изрично е предвидено обаче, че при адаптиране, тази присъда или мярка, изискваща задържане, трябва да съответства, доколкото е възможно, на постановената в издаващата държава членка присъда и че тя не може да бъде заменена с имуществена санкция.
- 12 В това отношение от акта за преюдициално запитване се установява, че в решението си от 27 февруари 2014 г. белгийският *Cour constitutionnelle* (Конституционен съд) приема, че по характер глобата не съответства на наказание или мярка, водещи до лишаване от свобода, и замената на наложено наказание или мярка, водещи до лишаване от свобода, би било в разрез с принципа на взаимно признаване на съдебните решения.
- 13 От акта за преюдициално запитване, както и от становището на белгийското правителство се установява също, че по силата на член 17, параграф 1 и на член 30 от Закона за полицията и движението по пътищата (*Moniteur Belge* от 27 март 1968 г.) нарушенията, посочени в разглежданата по делото в главното производство европейска заповед за арест, се наказват само с глоба.

Спорът в главното производство и преюдициалният въпрос

- 14 С присъда от 8 юни 2011 г. *Judecătoria Carei* (Първоинстанционен съд Карей, Румъния) осъжда г-н Sut, румънски гражданин, на наказание лишаване от свобода за срок от една година и два месеца за управление на МПС без валиден регистрационен номер и без да притежава валидно свидетелство за правоуправление и за причинено от него произшествие.
- 15 Г-н Sut напуска Румъния и отива във Франция.
- 16 На 26 август 2011 г. румънските органи издават европейска заповед за арест на г-н Sut за предаването му с цел изпълнението на присъдата от 8 юни 2011 г.
- 17 През февруари 2015 г. г-н Sut отива в Белгия, където живее оттогава, и заедно със съпругата си работи като самостоятелно заето лице.
- 18 На 13 юли 2017 г. прокурорът към Първоинстанционния съд Лиеж (Белгия) иска г-н Sut да бъде предаден с оглед на изпълнението на европейската заповед за арест, издадена на 26 август 2011 г. С писмо от 13 юли 2017 г. г-н Sut отказва да се съгласи с исканото предаване, след това с писмо от 14 юли 2017 г. иска присъдата да бъде изпълнена в Белгия.
- 19 С определение от 19 юли 2017 г. Първоинстанционният съд Лиеж (Белгия) разпорежда да се изпълни европейската заповед за арест.
- 20 Г-н Sut подава до Апелативния съд Лиеж (Белгия) въззивна жалба срещу това определение, като се основава на член 6, точка 4 от Белгийския закон за европейската заповед за арест, с който в белгийското право е транспониран член 4, точка 6 от Рамково решение 2002/584.
- 21 В това отношение запитващата юрисдикция първо установява, че г-н Sut пребивава на територията на Белгия и има там икономически и семейни връзки, така че може да бъде квалифициран като „издирваното лице, [...] [което пребивава] в изпълняващата страна“ по смисъла на член 4, точка 6 от Рамково решение 2002/584. След това тя отбелязва, че нарушенията, които са санкционирани от *Judecătoria Carei* (Първоинстанционен съд, Карей) с наказание лишаване от свобода, в Белгия се наказват само с глоба и накрая, че Законът от 15 май 2012 г., който транспонира в белгийското право член 8, параграф 3 от Рамково решение 2008/909 и предвижда възможност за адаптиране на наказанието, ако продължителността или естеството му не е съвместима/о с белгийското право, изрично забранява да се заменя присъда за лишаване от свобода с наказание глоба.
- 22 Основавайки се на тези факти, белгийската прокуратура счита, че в съответствие с белгийското право наложеното от *Judecătoria Carei* (Първоинстанционен съд Карей) наказание не може да бъде изпълнено в Белгия в съответствие с белгийското право и при това положение г-н Sut не може да твърди, че е налице случай, при който изпълнението на заповедта може да бъде отказано, по член 6, точка 4 от Белгийския закон за европейската заповед за арест.
- 23 Запитващата юрисдикция обаче си задава въпроса дали това тълкуване е релевантно от гледна точка на практиката на Съда, която позволява на изпълняващия съдебен орган да отдаде особено значение на възможността за увеличаване на шансовете за социална реинтеграция на издирваното лице след изтърпяване на наложеното му наказание (вж. по-конкретно решения от 5 септември 2012 г., *Lopes Da Silva Jorge*, C-42/11, EU:C:2012:517, т. 32 и от 29 юни 2017 г., *Porławski*, C-579/15, EU:C:2017:503, т. 21), като в същото време следи за изпълнението на наложеното в издаващата държава наказание, както с оглед на съображенията от Рамково решение 2008/909 в този смисъл, а именно на съображение 9 от него.

- 24 При тези обстоятелства Cour d'appel de Liège (Апелативен съд Лиеж) решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Може ли член 4, точка 6 от Рамково решение 2002/584 да се тълкува в смисъл, че не е приложим за деяния, за които съд на издаваща държава е наложил наказание лишаване от свобода, когато за същите деяния на територията на изпълняващата държава се предвижда само наказание глоба, поради което вътрешното ѝ право не допуска наказанието лишаване от свобода да се изпълни в нея и това е в ущърб на социалната реинтеграция на осъденото лице и на неговите семейни, социални, икономически и други връзки?“.

По преюдициалния въпрос

- 25 С въпроса си запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 4, точка 6 от Рамково решение 2002/584 трябва да се тълкува в смисъл, че когато, както по делото в главното производство, лицето, което е обект на европейска заповед за арест, издадена с оглед изпълнение на присъда за лишаване от свобода, пребивава в изпълняващата държава членка и има в нея семейни, икономически и професионални връзки, по съображения, свързани с неговата социална реинтеграция, изпълняващият съдебен орган може да откаже изпълнението на тази заповед дори когато нарушението в основата на тази заповед се наказва само с глоба според правото на изпълняващата държава членка.
- 26 В самото начало следва да се припомни, че както е видно по-конкретно от член 1, параграфи 1 и 2 и от съображения 5 и 7 от Рамково решение 2002/584, то има за цел да замести многостранната система за екстрадиция, установена с Европейската конвенция за екстрадиция от 13 декември 1957 г., със система за предаване между съдебните органи на осъдени или заподозрени лица за изтърпяване на наказание или за наказателно преследване, като тази система е основана на принципа на взаимното признаване (решение от 25 юли 2018 г., Minister for Justice and Equality (Недостатъци на съдебната система), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, т. 39 и цитираната съдебна практика).
- 27 Така целта на Рамково решение 2002/584 е чрез въвеждането на нова опростена и по-ефикасна процедура за предаване на осъдени или заподозрени в нарушаване на наказателния закон лица да улесни и ускори съдебното сътрудничество, за да допринесе за осъществяването на целта на Съюза да се превърне в пространство на свобода, сигурност и правосъдие въз основа на високата степен на доверие, която трябва да съществува между държавите членки (решение от 25 юли 2018 г., Minister for Justice and Equality (Недостатъци на съдебната система), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, т. 40 и цитираната съдебна практика).
- 28 В областта, която се урежда от Рамково решение 2002/584, принципът на взаимно признаване, който представлява, както става ясно по-конкретно от съображение 6, „крайъгълен камък“ на съдебното сътрудничество по наказателни дела, намира приложение в член 1, параграф 2 от това рамково решение, който утвърждава правилото, че държавите членки са длъжни да изпълняват всяка европейска заповед за арест въз основа на принципа на взаимното признаване и в съответствие с разпоредбите на същото това рамково решение. Затова изпълняващите съдебни органи по принцип могат да откажат да изпълнят такава заповед само в предвидените в Рамково решение 2002/584 изчерпателно изброени случаи на отказ за изпълнение, а за изпълнението на европейската заповед за арест не могат да се поставят други условия, освен изчерпателно уредените в член 5 от това рамково решение. Следователно изпълнението на европейската заповед за арест е принципът, а отказът същата да бъде изпълнена, е предвиден като изключение, което трябва да се тълкува стриктно (решение от 25 юли 2018 г., Minister for Justice and Equality (Недостатъци на съдебната система), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, т. 41 и цитираната съдебна практика).

- 29 В Рамково решение 2002/584 са посочени изрично случаите, при които не се допуска изпълнение (член 3), и случаите, при които може да се откаже изпълнение (членове 4 и 4а) на европейската заповед за арест, както и гаранциите, предоставяни от издаващата държава членка в особени случаи (член 5) (вж. решение от 25 юли 2018 г., *Minister for Justice and Equality* (Недостатъци на съдебната система), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, т. 42 и цитираната съдебна практика).
- 30 По този начин, макар структурата на Рамково решение 2002/584 да е основана на принципа на взаимното признаване, това признаване не предполага абсолютно задължение за изпълнение на издадената заповед за арест. Всъщност системата на посоченото рамково решение, видна по-специално от член 4 от него, предоставя на държавите членки възможност в особени случаи да позволят на компетентните съдебни органи да решат изпълнението на постановена присъда да се извърши на територията на изпълняващата държава членка (решение от 5 септември 2012 г., *Lopes Da Silva Jorge*, C-42/11, EU:C:2012:517, т. 30 и цитираната съдебна практика).
- 31 Това се отнася по-конкретно за член 4, точка 6 от Рамково решение 2002/584, където се посочва случай, при който изпълнението на европейска заповед за арест може да бъде отказано и изпълняващият съдебен орган може да откаже да изпълни такава заповед, издадена с оглед на изпълнение на наказание лишаване от свобода, когато издирваното лице се намира или е гражданин или пребиваващ в изпълняващата държава членка и когато тази държава поема изпълнението на наказанието съгласно националното си право.
- 32 Така от текста на тази разпоредба се установява, че прилагането на разпоредбата за този случай, при който изпълнението на европейска заповед за арест може да бъде отказано, зависи от наличието на две условия, а именно, от една страна, издирваното лице да се намира в изпълняващата държава членка или да е неин гражданин или пребиваващ в нея и от друга страна, тази държава да поеме изпълнението на наказанието съгласно националното си право.
- 33 От друга страна, както Съдът вече е отбелязал и от текста на член 4, точка 6 от Рамково решение 2002/584, по-конкретно от думата „може“, следва, че когато държава членка е решила да транспонира тази разпоредба в националното си право, изпълняващият съдебен орган трябва все пак да има право на преценка по въпроса дали следва да откаже или не изпълнението на европейска заповед за арест. В това отношение посоченият орган трябва да може да вземе предвид целта на уредения в тази разпоредба случай, при който изпълнението на европейска заповед за арест може да бъде отказано, която цел според утвърдената практика на Съда е да позволи на изпълняващия съдебен орган да отдаде особено значение на възможността за увеличаване на шансовете за социална реинтеграция на издирваното лице след изтърпяване на наложеното му наказание (вж. решение от 29 юни 2017 г., *Popławski*, C-579/15, EU:C:2017:503, т. 21 и цитираната съдебна практика).
- 34 На първо място, когато става въпрос за първото условие, посочено в член 4, точка 6 от Рамково решение 2002/584, Съдът вече е уточнил, че издирвано лице е „пребиваващ[о]“ в изпълняващата държава членка, когато се е установило в последната като място на действително пребиваване, и „се намира“ в нея, когато в резултат на траен престой с определена продължителност в тази държава членка е установило връзка с тази държава, чиято степен на близост е сходна с произтичащата от пребиваване (решение от 17 юли 2008 г., *Kozłowski*, C-66/08, EU:C:2008:437, т. 54).
- 35 На второ място, когато става въпрос за второто условие, посочено в член 4, точка 6 от Рамково решение 2002/584, както вече е отбелязал Съдът, от текста на тази разпоредба следва, че отказът да бъде изпълнена европейска заповед за арест, предполага изпълняващата държава членка наистина да поеме изпълнението на наказанието лишаване от свобода, наложено на издирваното лице. От това следва, че преди всеки отказ да бъде изпълнена европейска заповед за арест, трябва да се направи проверка от страна на изпълняващия съдебен орган на възможността за реално изпълнение на наказанието съгласно националното му право. Когато не е възможно

изпълняващата държава членка да поеме ефективното изпълнение на наказанието, изпълняващият съдебен орган трябва да изпълни европейската заповед за арест и следователно да предаде издирваното лице на издаващата държава членка (решение от 29 юни 2017 г., *Poręłowski*, C-579/15, EU:C:2017:503, т. 22).

- 36 Когато изпълняващият съдебен орган установи, че двете припомнени по-горе условия са налице, той трябва да прецени дали има легитимен интерес, който да обосновава наложеното в издаващата държава членка наказание да се изпълни на територията на изпълняващата държава членка (вж. решение от 17 юли 2008 г., *Kozłowski*, C-66/08, EU:C:2008:437, т. 44). Тази преценка позволява на посочения орган да вземе предвид целта на член 4, точка 6 от Рамково решение 2002/584, както тя беше изложена в точка 33 от настоящото решение.
- 37 От предходните съображения следва, че възможността, която има изпълняващият съдебен орган въз основа на член 4, точка 6 от Рамково решение 2002/584, да откаже предаването на издирваното лице, може да се осъществи само ако след като провери, от една страна, че това лице попада в приложното поле на тази разпоредба, в посочения в точка 34 от настоящото решение смисъл, и от друга страна, че произнесената срещу това лице в издаващата държава членка присъда лишаване от свобода може действително да бъде изпълнена в изпълняващата държава членка, този съдебен орган прецени, че има легитимен интерес, който да обосновава наложеното в издаващата държава членка наказание да се изпълни на територията на изпълняващата държава членка.
- 38 По делото в главното производство запитващата юрисдикция е установила, че г-н Sut пребивава в Белгия по смисъла на член 4, точка 6 от Рамково решение 2002/584. Поради това следва да се приеме, че първото условие за прилагането на член 4, точка 6 от Рамково решение 2002/584 е налице.
- 39 Колкото до второто условие, запитващата юрисдикция е установила, че в Белгия нарушенията в основата на европейска заповед за арест не се наказват с лишаване от свобода, а с глоба.
- 40 Както се установява от текста на поставения въпрос, запитващата юрисдикция счита, че това обстоятелство предполага, че за Кралство Белгия не е възможно да се ангажира да осигури изпълнението на тази присъда съгласно националното си право по смисъла на член 4, точка 6 от Рамково решение 2002/584.
- 41 Във връзка с това, на първо място, следва да се отбележи, че нищо в член 4, точка 6 от Рамково решение 2002/584 не позволява второто условие, посочено в тази разпоредба, да се тълкува в смисъл, че автоматично създава пречка за съдебния орган на изпълняващата държава членка да може да откаже да изпълни европейска заповед за арест, щом правото на тази държава членка предвижда само глоба като наказание за нарушението в основата на тази заповед. Наистина от самия текст на тази разпоредба се установява, че според нея се изисква само изпълняващата държава членка да се ангажира да изпълни наказанието лишаване от свобода, предвидено в издадената европейска заповед за арест, в съответствие с вътрешното ѝ право.
- 42 На второ място, следва да се припомни, че когато решат да транспонират член 4 от Рамково решение 2002/584 във вътрешното си право, държавите членки по необходимост имат известна свобода на преценка при прилагането на тази разпоредба, и по-конкретно на точка 6 от нея (вж. в този смисъл решение от 6 октомври 2009 г., *Wolzenburg*, C-123/08, EU:C:2009:616, т. 61).
- 43 В този контекст, както Съдът вече е отбелязал, националният законодател, който на основание на предоставените му с член 4 от посоченото Рамково решение възможности реши да ограничи случаите, при които националните изпълняващи съдебни органи могат да откажат да предадат

издирвано лице, само укрепва въведената с това рамково решение система за предаване, допринасяйки за едно пространство на свобода, сигурност и правосъдие (решение от 6 октомври 2009 г., *Wolzenburg*, C-123/08, EU:C:2009:616, т. 58).

- 44 Всъщност, като ограничава случаите, при които изпълняващият съдебен орган може да откаже да изпълни европейска заповед за арест, такава правна уредба само улеснява предаването на издирваните лица в съответствие със закрепения в член 1, параграф 2 от Рамково решение 2002/584 принцип на взаимно признаване, който е основното правило, въведено с това решение (решение от 6 октомври 2009 г., *Wolzenburg*, C-123/08, EU:C:2009:616, т. 59).
- 45 При това положение националният законодател на държава членка може да приложи член 4, точка 6 от Рамково решение 2002/584, предвиждащ случай, при който изпълняващият съдебен орган може да откаже да изпълни европейска заповед за арест, като предвиди, че когато нарушението в основата на европейската заповед за арест в тази държава членка се наказва само с глоба, тя не може да се ангажира да изпълни наказанието лишаване от свобода за целите на този член.
- 46 Наистина, както Съдът вече е постановил, ако случаят, при който изпълняващият съдебен орган може да откаже да изпълни европейска заповед за арест, посочен в член 4, точка 6 от Рамково решение 2002/584, има за цел именно да позволи да се придаде особено значение на възможността за увеличаване на шансовете за социална реинтеграция на издирваното лице след изтичане на срока на наложеното му наказание, такава цел, макар и важна, не може да изключи възможността на държавите членки при прилагането на това рамково решение да ограничат — в смисъла, указан с основното правило по член 1, параграф 2 от същото решение — случаите, при които трябва да е възможно да се откаже предаването на лице, спрямо което се прилага посоченият член 4, точка 6 (вж. решение от 6 октомври 2009 г., *Wolzenburg*, C-123/08, EU:C:2009:616, т. 62 и цитираната съдебна практика).
- 47 На трето място, ако с приемането на член 4, точка 6 от Рамково решение 2002/584 законодателят на Съюза е искал да позволи на държавите членки с оглед на улесняването на социалната реинтеграция на издирваното лице да откажат да изпълнят европейска заповед за арест, той все пак се е погрижил да определи в същата разпоредба условията за прилагане на този случай, когато изпълняващият съдебен орган може да откаже да изпълни европейска заповед за арест, едно от които е именно ангажиментът на изпълняващата държава да осигури ефективното изпълнение на наложеното на издирваното лице наказание лишаване от свобода, за да се гарантира изпълнението на наложеното наказание и по този начин да се избегне всякакъв риск това лице да остане ненаказано.
- 48 Накрая следва да се уточни, както прави това генералният адвокат в точки 82 и 83 от заключението си, че нито една разпоредба от Рамково решение 2008/909 не може да засегне обхвата, нито реда и условията за прилагането на случая, при който изпълняващият съдебен орган може да откаже да изпълни европейска заповед за арест, посочен в член 4, точка 6 от Рамково решение 2002/584. Наистина, макар че в съответствие с член 25 разпоредбите на Рамково решение 2008/909 се прилагат *mutatis mutandis* към изпълнението на наказанията в случаи, когато държава членка се задължава да изпълни наказание съгласно член 4, точка 6 от Рамково решение 2002/584, законодателят на Съюза изрично е предвидил, че тези разпоредби са приложими само доколкото са съвместими с разпоредбите на последното.
- 49 При тези обстоятелства задача на изпълняващия съдебен орган, единствен компетентен да тълкува националното право, е да се увери, в съответствие с точка 36 от настоящото решение, при проверката, която той е длъжен да направи, за да откаже да изпълни европейска заповед за арест въз основа на член 4, точка 6 от Рамково решение 2002/584, че макар по силата на националното право нарушението в основата на европейската заповед за арест да се наказва

само с глоба, това право все пак позволява да се изпълни ефективно наказанието лишаване от свобода, постановено в издаващата държава членка, срещу лицето, което е обект на европейска заповед за арест.

- 50 С оглед на горните съображения на поставения въпрос следва да се отговори, че член 4, точка 6 от Рамково решение 2002/584 трябва да се тълкува в смисъл, че когато, както по делото в главното производство, лицето, което е обект на европейска заповед за арест, издадена за изпълнението на наказание лишаване от свобода, пребивава в изпълняващата държава членка и има с нея семейни, социални и професионални връзки, по съображения, свързани със социалната реинтеграция на това лице, изпълняващият съдебен орган може да откаже да изпълни тази заповед, когато нарушението в основата на тази заповед в съответствие с правото на изпълняващата държава членка се наказва само с глоба, при положение че според същата национална правна уредба това обстоятелство не е пречка наложеното на издирваното лице наказание лишаване от свобода да бъде ефективно изпълнено в тази държава членка, което запитващата юрисдикция трябва да провери.

По съдебните разноски

- 51 С оглед на обстоятелството, че за страните в главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

Член 4, точка 6 от Рамково решение 2002/584/ПВР на Съвета от 13 юни 2002 година относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите членки, изменено с Рамково решение 2009/299/ПВР на Съвета от 26 февруари 2009 г., трябва да се тълкува в смисъл, че когато, както по делото в главното производство, лицето, което е обект на европейска заповед за арест, издадена за изпълнението на наказание лишаване от свобода, пребивава в изпълняващата държава членка и има с нея семейни, социални и професионални връзки по съображения, свързани със социалната реинтеграция на това лице, изпълняващият съдебен орган може да откаже да изпълни тази заповед, когато нарушението в основата на тази заповед в съответствие с правото на изпълняващата държава членка се наказва само с глоба, при положение че според същата национална правна уредба това обстоятелство не е пречка наложеното на издирваното лице наказание лишаване от свобода да бъде ефективно изпълнено в тази държава членка, което запитващата юрисдикция трябва да провери.

Подписи